

החדר שלי

Mi propio cuartito

כתבה אמנדה אירמה פראז

ציירה מאיה כריסטינה גונזלס

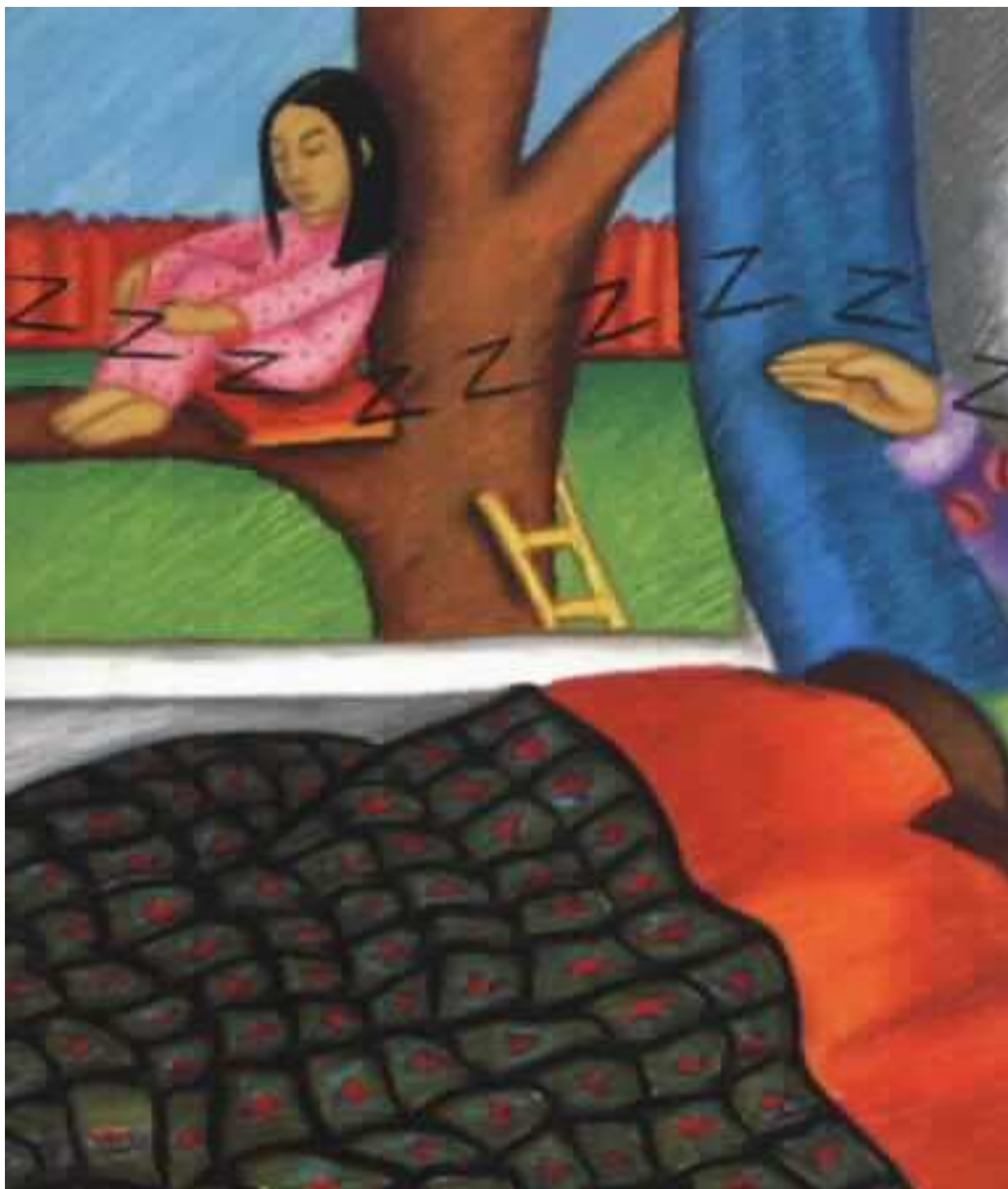
במיטה השכנה ישנו שלושת אחיי.
נעשיתי גדולה מדי לכך. אני כבר
כמעט בת תשע ומעייף אותי
לחלוק את חדרי עם חמשת אחיי.
יותר מכל דבר אחר בעולם רציתי
בחדר משלי.

התעוררתי בבוקר בחדר מלא
ובמיטה מלאה. מרפק של ויקטור
דקר אותי בצלעות. מריו זחל
מהעריסה שלו והצטרף אלינו.
עכשיו הרגל שלו מונחת הייתה על
פני, ולא יכולתי לנשום.

רציתי רק קצת מקום משלי,
זה הכל, אך לא היה לי.
בבית הקטן שלנו חיינו
שמונה, ולפעמים אף יותר,
כשבאו הקרובים ממקסיקו,
ונשארנו איתנו, עד שיכלו
למצוא עבודה ומקום לחיות
בו.

פעם חיה איתנו משפחה עם
שמונה ילדים (לרוב בנים)
במשך חודשיים. זה היה
מאוד רעשני וגם שמח מאוד.
היה גם תור ארוך לשירותים,
אבל מושב האסלה היה
תמיד חם.

לפעמים, מוקדם
בבוקר, כשעוד כולם
ישנו, עליתי על הסולם
העקום שנשען על עץ
בחצר שלנו. ישבתי שם
על קרש קטן כאילו זה
ספסל, ורק חשבתי.
שמעתי את נחירות של
אבי. הוא עבד בבית
חרושת במשמרת לילה
וחזר הביתה רק לפנות
בוקר.

אהבתי את אחיי. זה
לא שלא רציתי להיות
לידם. הייתי רק זקוקה
למקום משלי.

"הנה! זהו זה! זה יכול להיות החדר שלי." תיארתי לי אותו עם מיטה רק משלי, עם שולחן ומנורה; מקום בו יכולתי לקרוא ספרים שאהבתי, לכתוב יומן ולחלום.

הסתובבתי בביתנו הקטן, בעל שני חדרי שינה בלבד. הצצתי מאחורי הוילון שאמא עשתה מארבעה שקי קמח ריקים, כדי להפריד בין החדר הגדול ומחסן.

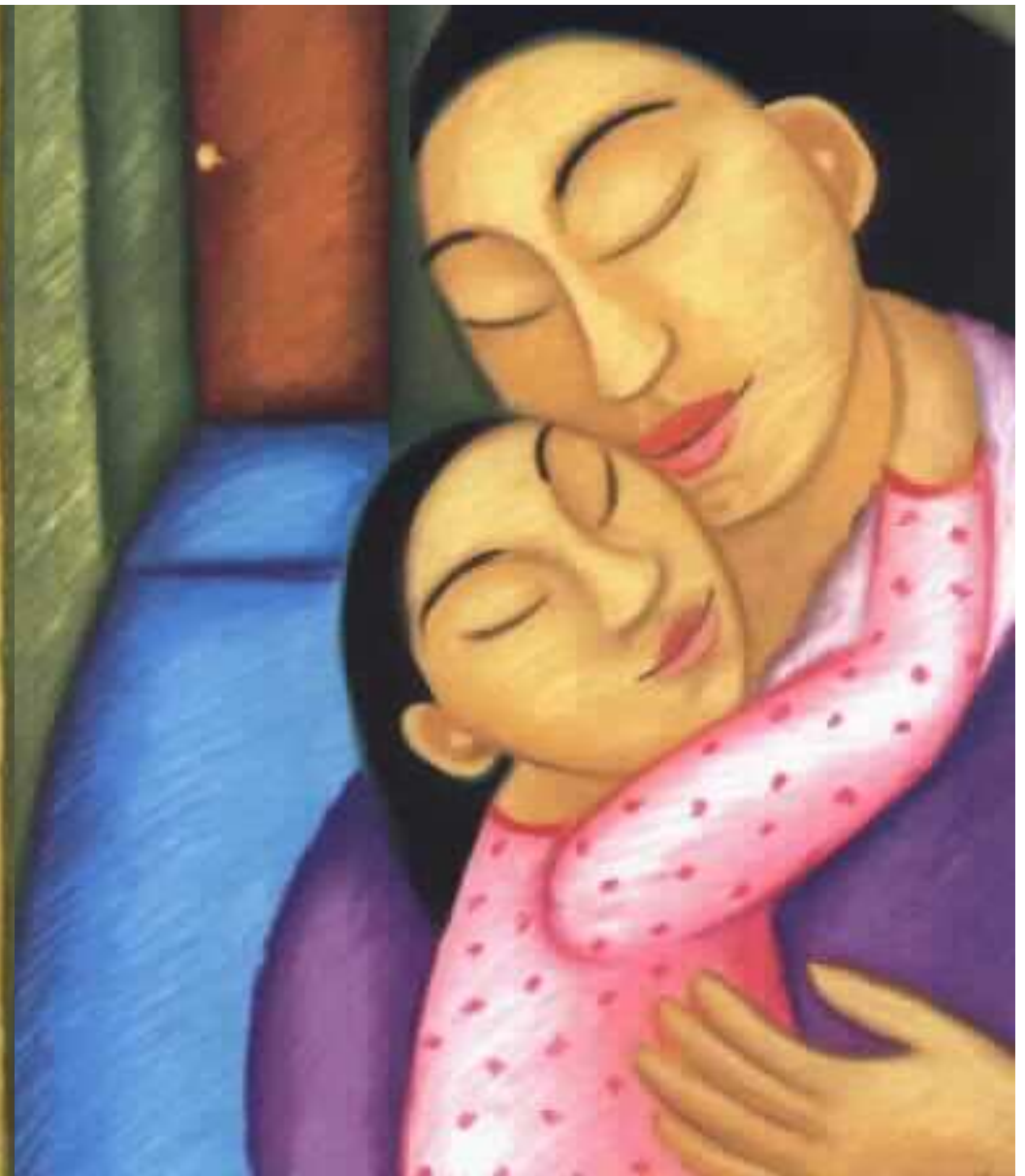
"אך, ילדתי, את לא מבינה. אנו
מאחסנים כאן את מכונת התפירה
של אחותי וכלי גינון של בדוד שלך.
הם יזדקקו להם מתישהו כדי
להתפרנס בארץ חדשה זו. ויש כאן
גם רהיטים ובגדים ישנים." היא
נענעה בראשה לאט.

התיישבתי בין הארגזים. אמא
שמעה אותי כנראה, כי יצאה
מהמטבח.
"אמא, זה בדיוק מה שצריך"
אמרתי וסיפרתי לה את רעיוני.

אך אז ראתה את פני ואת הדמעות
שהחלו לזול מעיניי.
"חכי" אמרה תוך מחשבה "אולי
נוכל לשים את הדברים על המרפסת
האחורית ולכסות אותם בשמיכות
ישנות."
"ונוכל לשים על זה ברזנט, כדי שלא
יפגעו" הוספתי.
"כן, בואי, ננסה. אני חושבת שנוכל
לעשות זאת ונראה כמה מקום יש
כאן."
חיבקתי אותה חזק והיא נישקה לי.

העברנו את הרהיטים, כלים ומכונות. סחבנו שקים של בגדים ישנים וצעצועים. קופסאות מלאות אוצרות ישנים וחפצים מיותרים. בסוף לא נשאר כלום מלבד כמה פחיות כמעט ריקות של צבע, עוד מאז שצבענו את הבית שלנו.

אחרי ארוחת בוקר התחלנו להזיז את הרהיטים למרפסת האחורית. כולם עזרו. היינו כמו נחיל נמלים ענק.

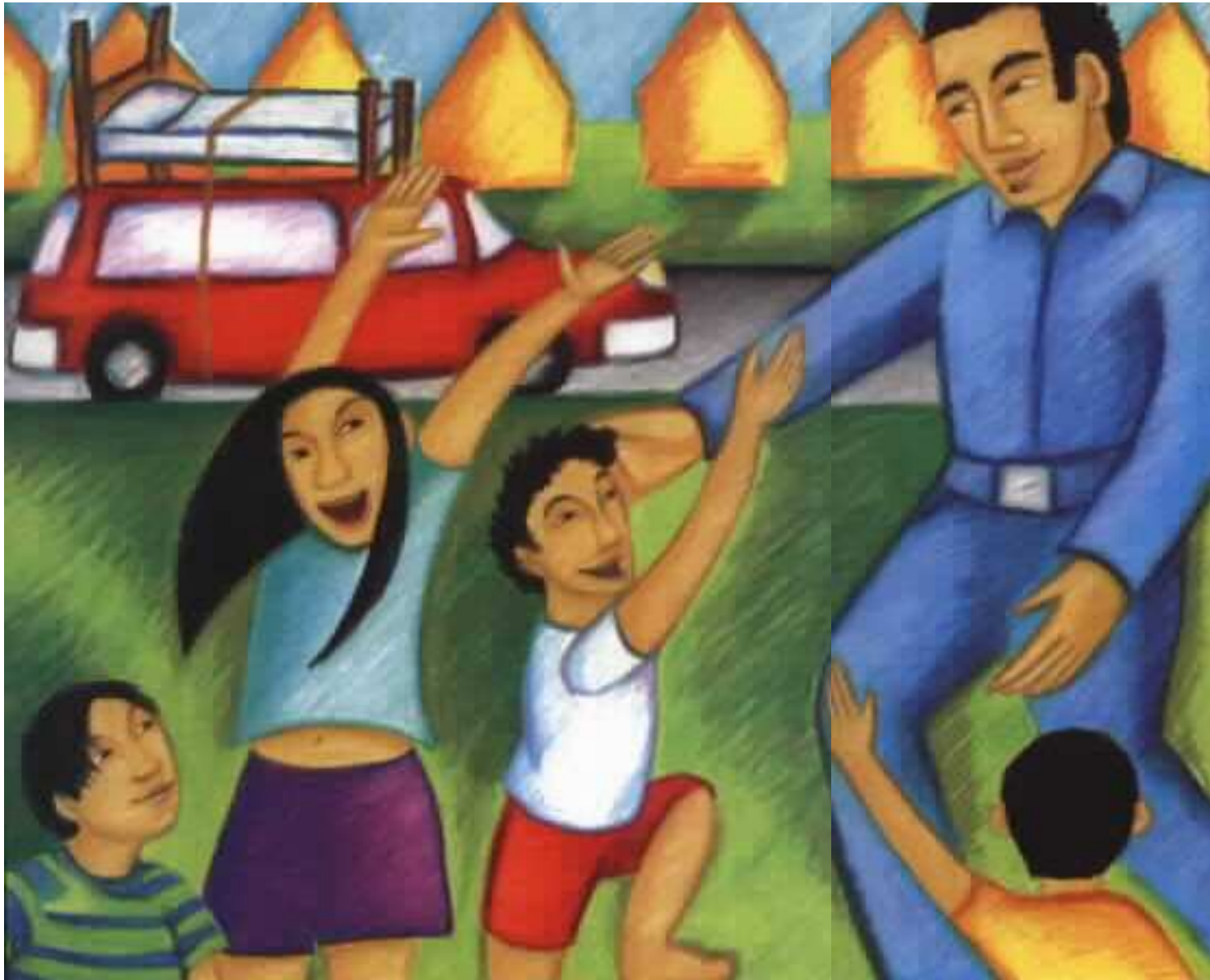
בכל פחית היה רק קצת צבע. היה לבן, כחול וורוד, אבל לא מספיק כדי לצבוע את החדר. "יש לי רעיון" אמרתי לאחים שלי "הבה ונערבב אותם." "הקטור וסרגיו עזרו לי לשפוך את הצבעים לתוך פחית אחת. הסתכלנו איך הצבעים מתערבבים זה בזה. הופיע צבע חדש, קצת כמו סגול ויותר חזק מוורוד. צבענו, צבענו עד שהצבע נגמר.

חתכנו את החוט בדיוק באורך הקיר כדי
לדעת מה גודל המיטה שאפשר להכניס
למקום. אם החוט רצנו כולנו לדוד פנצ'ו
ומדדנו את המיטה. מדויק! זה היה חוט
קסמים!

אמא הראתה לי איך למדוד את
הקיר הצבוע עם חתיכת חוט
צהוב, שנשאר עוד מהשמיכה
שהיא סרגה. דוד פנצ'ו אמר היה
לחזור למקסיקו ואמר שאוכל
לקבל את המיטה שלו אם היא
תתאים.

אחרי זמן מה הגיע דוד
פנצ'ו עם המיטה קשורה
לגג המכונית שלו. רצתי
החוצה וחיבקתי אותו.
אבא עזר לו להכניס את
המיטה ולשים במקום.
האחים שלי קפצו מרוב
שמחה וכולם מחאו כף.
ואז ראול שם ארגז עץ
ריק סמוך למיטה, כדי
שישמש שולחן לילה.
"מה שנחוץ לך עכשיו זו
רק מנורה קטנה" אמרה
אמא.

היא הוציאה קופסה מלאה בולי
קניות, שאספה במשך שנים.
ההורים קיבלו אותם כל פעם
כשקנו דבר מה במרכול. אפשר
היה להשתמש בהם כמו בכסף
לקניות בחנויות מיוחדות.

אבל קודם היה צריך
להדביק אותם בחוברות
מיוחדות.
ליקקנו וליקקנו, הדבקנו
והדבקנו, וכשגרנו בסוף,
נסענו עם אבא לחנות.

כשראיתי את המנורה, רציתי בה
מיד. היא הייתה עדינה כמו
רקדנית. עשויה זכוכית לבנה, עם
סלסולים סביב. עצמתי את עיני
כי פחדתי שאין לנו מספיק בולים
כדי לקנות אותה. אך אז שמעתי
את אמא אומרת: "תירגעי ילדה,
יש לנו מספיק."

כשחזרנו הביתה שמתי את
המנורה בזהירות על שולחן
הלילה. אז נשכבתי על המיטה
החדשה שלי, הבטתי בתקרה
וחשבתי. משהו חסר עוד, הדבר
החשוב ביותר..

ספרימ!

**למחרת רצתי לספרייה
הציבורית והבאתי מלוא
זרועות ספרים, או יותר
נכון שישה. זה היה
מספר המזל שלי כי
היינו שישה ילדים
במשפחה.**

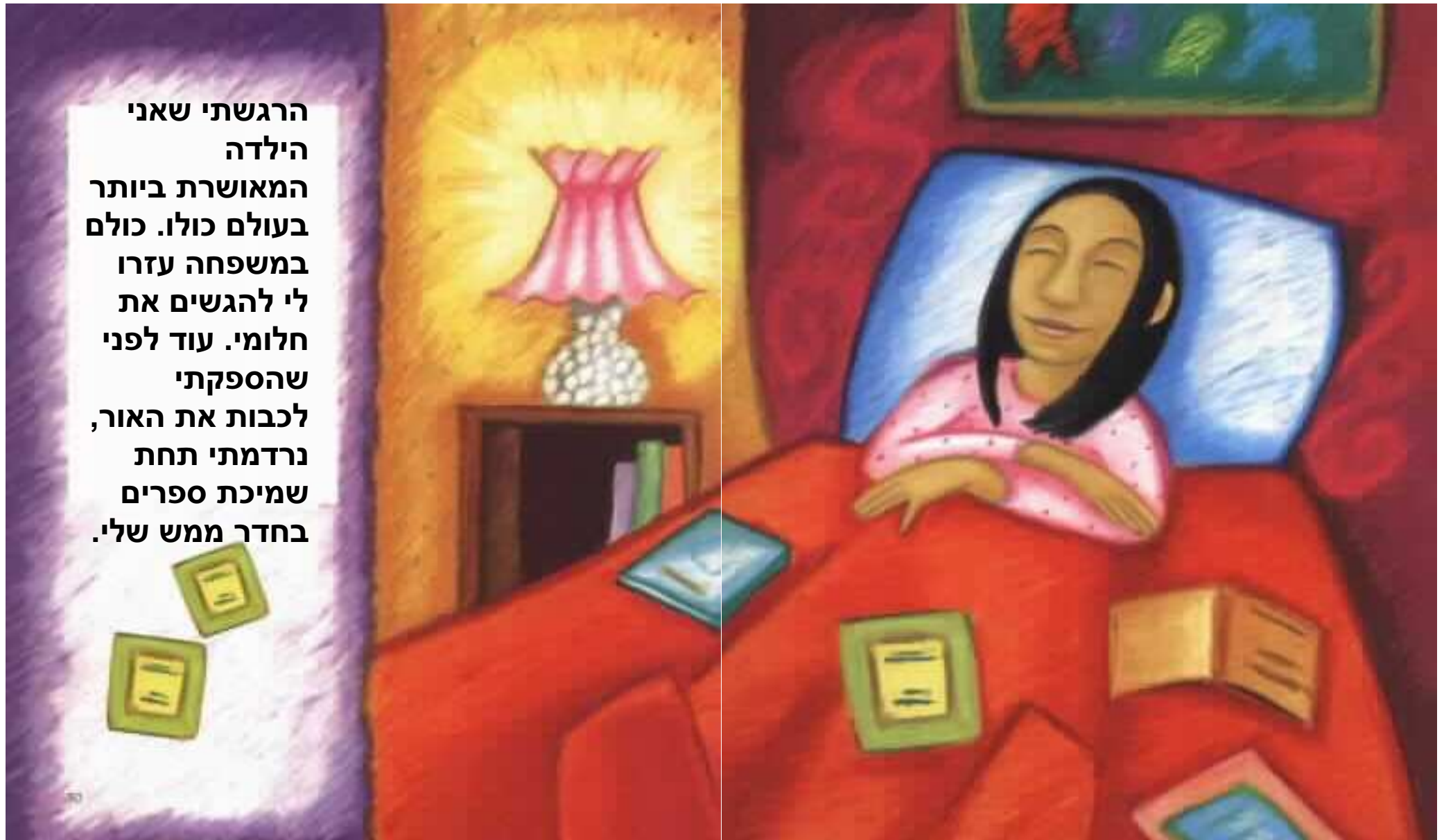

הזמנתי
אותם. הם
נשכבו על
המיטה
החדשה שלי
ואני קראתי
להם סיפור.
אחר כך אמרו
לי לילה טוב
וחזרו לחדרם.

באותו ערב
הדלקתי את
המנורה שלי
וקראתי וקראתי.
שני האחים
הקטנים שלי,
מריו וויקטור,
הזיזו הצדה את
וילון שקי הקמח
ועמדו בפתח.

הרגשתי שאני
הילדה
המאושרת ביותר
בעולם כולו. כולם
במשפחה עזרו
לי להגשים את
חלומי. עוד לפני
שהספקתי
לכבות את האור,
נרדמתי תחת
שמיכת ספרים
בחדר ממש שלי.

החדר שלי מבוסס על סיפור של משפחתי. הורי, כמו הורים רבים של ילדים אותם אני מלמדת היום (ולומדת מהם), רצו לתת לנו יותר מקום מחיה, אך נבצר מהם הדבר. אבל הם הקנו לנו ערכים ותמכו בהשכלתנו ודרשו שנלמד בשתי השפות. הם רצו שילדיהם יצליחו בחיים.

היום מרביתנו למדנו באוניברסיטה. הקטור ואני בעלי תואר שני בחינוך ומלמדים בבתי ספר יסודיים. סרג'ו הוא מהנדס וראול מפקח בתי ספר בקליפורניה. ויקטור עובד בנדל"ן ומריו מנהל מרכול גדול. אנו משתדלים לפעול לשיפור חייהם של כל אלה שנלחמים בעוני של עצמם ומשתדלים להתאים את עצמם לחיים השונים וחדשים.

אמנדה אירמה פאראז.